

Ćwiczenie 2a - akapity.

Sformatuj tekst, **znajdujący się na drugiej stronie tego dokumentu**, tak, aby zachowywał on układ akapitów przedstawiony na stronie pierwszej.

W dwóch ostatnich akapitach ustal odległość między wierszami inną niż *pojedyncze* oraz odległość **przed** i **po** akapicie inną niż *Auto* lub **0**.

WSPÓŁCZESNA SZTUKA **Fragmety książki Adama Kotuli i Piotra Krakowskiego**

Zastanawiając się nad sposobem, w jaki artyści reagowali na świeżo przez nich odkrytą sztukę murzyńską - odnosi się to zresztą w ogóle do sztuki ludów pierwotnych - Laude wyróżnił dwa typy interpretacji.

„Sztuka murzyńska jest traktowana jako *źródło egzotyczne*. W pewnym sensie oddziałuje wówczas na refleksję i realizację o wiele mniej przez swój specyficzny charakter, a raczej jako przykład sztuki *dzikusów*, sztuki *prymitywnej*.”

Jest traktowana jako wzorzec plastyczny. W tym wypadku oddziałuje nie jako sztuka dzikusów czy prymitywna, ale, z uwagi na swoje własne cechy charakterystyczne, które są w pełni uznane, jako sztuka afrykańska”.

Oba te typy interpretacji często istniały równocześnie obok siebie, chociaż pierwszy z nich, zdaniem Laude’a, jest charakterystyczny przede wszystkim dla ekspresjonistów niemieckich, drugi dla artystów francuskich, zwłaszcza dla Matisse’a, Picassa, Braque’a i Grisa.

Tak więc w pierwszym wypadku u podstaw owych zainteresowań tkwiły jeszcze relikty myślenia sięgającego czasów Jean-Jacques Rousseau, owej charakterystycznej dla preromantyzmu postawy antycywilizacyjnej, co łączyło się ze swoistym eskapizmem, pragnieniem ucieczki od współczesnej rzeczywistości nierozzerwalnie związanej z cywilizacją wielkomięską i przemysłową.

Ten typ fascynacji sztuką prymitywną wyjaśniał Herman Bahr w swojej książce *Expresjonismus*, wydanej w 1915 roku. Mówiąc o stawianych ekspresjonistom zarzutach, że obrazy ich są malowane „jakby przez dzikusów”, uważał to spostrzeżenie za całkowicie słuszne; postawę tę sam akceptował i w rozprawce swojej uzasadniał.

Ekspresjonistów niemieckich w mniejszym stopniu interesowały problemy czysto plastyczne. Sztuka egzotyczna dostarczała im przede wszystkim motywów i wzorów do naśladowania, pragnęli bowiem tworzyć „w duchu ludzi pierwotnych”.

WSPÓŁCZESNA SZTUKA

Fragmenty książki Adama Kotuli i Piotra Krakowskiego

Zastanawiając się nad sposobem, w jaki artyści reagowali na świeżo przez nich odkrytą sztukę murzyńską - odnosi się to zresztą w ogóle do sztuki ludów pierwotnych - Laude wyróżnił dwa typy interpretacji.

„Sztuka murzyńska jest traktowana jako *źródło egzotyczne*. W pewnym sensie oddziałuje wówczas na refleksję i realizację o wiele mniej przez swój specyficzny charakter, a raczej jako przykład sztuki *dzikusów*, sztuki *prymitywnej*.

Jest traktowana jako wzorzec plastyczny. W tym wypadku oddziałuje nie jako sztuka dzikusów czy prymitywna, ale, z uwagi na swoje własne cechy charakterystyczne, które są w pełni uznane, jako sztuka afrykańska”.

Oba te typy interpretacji często istniały równocześnie obok siebie, chociaż pierwszy z nich, zdaniem Laude’a, jest charakterystyczny przede wszystkim dla ekspresjonistów niemieckich, drugi dla artystów francuskich, zwłaszcza dla Matisse’a, Picassa, Braque’a i Grisa.

Tak więc w pierwszym wypadku u podstaw owych zainteresowań tkwiły jeszcze relikty myślenia sięgającego czasów Jean-Jacques Rousseau, owej charakterystycznej dla preromantyzmu postawy antycywilizacyjnej, co łączyło się ze swoistym eskapizmem, pragnieniem ucieczki od współczesnej rzeczywistości nierozzerwalnie związanej z cywilizacją wielkomięską i przemysłową.

Ten typ fascynacji sztuką prymitywną wyjaśniał Herman Bahr w swojej książce *Expresionismus*, wydanej w 1915 roku. Mówiąc o stawianych ekspresjonistom zarzutach, że obrazy ich są malowane „jakby przez dzikusów”, uważał to spostrzeżenie za całkowicie słuszne; postawę tę sam akceptował i w rozprawce swojej uzasadniał.

Ekspresjonistów niemieckich w mniejszym stopniu interesowały problemy czysto plastyczne. Sztuka egzotyczna dostarczała im przede wszystkim motywów i wzorów do naśladowania, pragnęli bowiem tworzyć „w duchu ludzi pierwotnych”.